

Εισαγωγή για το κείμενο που ακολουθεί.

Διάβασα πριν λίγο το κείμενο του Σταύρου Πολυβίου και είμαι ακόμα σε κατάσταση... επηρεασμένη!

Για όσους δεν γνωρίζουν και προκειμένου να καταλάβουν το τι μας λέει ο Σταύρος θα κάνω κάποιες αναγκαίες διευκρινίσεις.

Μετά το σεισμό του Ιουνίου, το Γ.Ν. Πάτρας "Αγ. Ανδρέας" εκκενώθηκε και οι ασθενείς μεταφέρθηκαν στο Πανεπιστημιακό στο Ρίο. Ήταν μια "λύση" προσωρινή όπως μας έλεγε τότε οι Αβραμόπουλος και τον Αύγουστο θα λειτουργούσε και πάλι το νοσοκομείο. Ο Αύγουστος όμως έγινε Σεπτέμβρης και ο Σεπτέμβρης "αρχές 2009". Να μη τα πολύ λέμε... το νοσοκομείο δεν λειτουργεί ακόμα και στο Ρίο γίνεται το απόλυτο μπάχαλο με ράντζα, φιλοξενούμενους όπου υπάρχει γωνιά να στριμωχτεί ένα κρεβάτι και διάφορα άλλα τέτοια όμορφα. Αν και το κυριότερο πρόβλημα το έχουν οι ασθενείς που νοσηλεύονται κάτω από κυριολεκτικά τριτοκοσμικές συνθήκες, αυτοί που φαίνεται να ενοχλήθηκαν το περισσότερο ήταν κάποιοι (όχι όλοι) πανεπιστημιακοί καθηγητές που οι παρούσα κρατικών κλινικών (ΕΣΥ) μέσα στο χώρο τους (?) τους προκαλεί κάποια αλλεργική αντίδραση. Κακά τα ψέματα, όταν έχεις ένα μαγαζί και ξαφνικά ανοίγει και ένα άλλο απέναντι... είναι μια εισβολή. Έτσι ενεργοποιήθηκαν συλλογικά όργανα, έγιναν οι απαραίτητες επαφές, έπεσαν τα σχετικά τηλεφωνήματα και εν ολίγοις ενεργοποιήθηκαν οι μηχανισμοί αυτοί που καθοδηγούν τις αποφάσεις σε επίπεδο Υπουργείου.

Το Σάββατο που μας πέρασε ήρθε ο πεφωτισμένος μας Υπουργός για σύσκεψη με τους φορείς της Πάτρας προκειμένου να δώσει ο ίδιος τη λύση στο "πρόβλημα του Αγ. Ανδρέα". Καθόλου δεν ξάφνιασε ότι η λύση αυτή ταυτιζόταν "κατά σύμπτωση" με τις προτάσεις των πανεπιστημιακών και ουσιαστικά προβλέπει την απομάκρυνση των κλινικών από το πανεπιστημιακό νοσοκομείο. Η Κρατική Παθολογική θα μεταφερθεί πλέον στο Νοσημάτων Θώρακος ένα νοσοκομείο 60 κλινών (στα χαρτιά) ενώ τα ΤΕΠ της Παθολογικής θα είναι στο Ταχύρυθμο του Αγ. Ανδρέα. Από τα ΤΕΠ αυτά θα διακομισθεί η κάθε εισαγωγή στο "Θώρακος" αλλά εκεί λόγω ανύπαρκτης υποστήριξης από άλλες ειδικότητες ο ασθενής θα διακομίζεται πέρα-δώθε για τις όποιες εκτιμήσεις και αξιολογήσεις από χειρουργούς, καρδιολόγους, κτλ αλλά και για εξετάσεις όπως ΑΤ ή Μαγνητική ή κάτι άλλο αντίστοιχο.

Ευχαριστούμε τον Υπουργό που έδωσε "λύση" σε ένα πρόβλημα που έχει δημιουργήσει τεράστια δυσλειτουργία στην τοπική (και όχι μόνο) περίθαλψη. Βέβαια ως μην απογοητευόμαστε γιατί μπορεί η απόφαση του Υπουργού να είναι επίσημη αλλά από τη στιγμή που φέρει την υπογραφή του υπάρχουν ελπίδες να μην εφαρμοστεί! Όλοι ξέρουμε πόσο τίμησε και πόσο σεβάστηκε την υπογραφή που έβαλε στην Κλαδική Σύμβαση του Δεκεμβρίου !

Αυτά για να γίνει κατανοητό το κείμενο του Σταύρου και στους όσους δεν γνωρίζουν τα προβλήματα της Αχαΐας.

Με συναδελφικούς χαιρετισμούς,
Κώστας Γιαννάκας

Μια νύχτα στον «Άγιο Ανδρέα»

Κυριακή, 14 Ιουνίου 2009, 01:00

Πάτρα

Ο Δημήτρης δεν ένιωθε καλά από το πρωί. Στα 60 του χρόνια έχει ήδη ταλαιπωρηθεί αρκετά με πίεση, ένα μικροεγκεφαλικό κι ένα μπαλονάκι. Τον έχει προδώσει η καρδιά του από χρόνια. Περισσότερο όμως τον πειράζει που έχει μείνει μοναχός στον κόσμο, αφού η Μαρία, η γυναίκα που τόσο αγάπησε, έχει αφήσει αυτό τον κόσμο εδώ και μερικούς μήνες σε κάποιο ράντζο του «Ρίου», χτυπημένη από το χειρότερο κακό και χωρίς να βρει μια στιγμή ηρεμίας μέχρι να αφήσει την τελευταία της πνοή.

Αυτές οι μνήμες τον κράταγαν στο κρεβάτι, χωρίς να τολμά να σηκωθεί και να πάει σε κάποιο Νοσοκομείο, που στο μυαλό του ήταν πια ίδιο η κόλαση. Αν πεθάνω, θέλω να πεθάνω με αξιοπρέπεια, σκεφτόταν όλη μέρα. Αλλά η κοιλιά του τον είχε πιάσει πια για τα καλά και η κατάσταση ήταν ανυπόφορη. Πήρε τη μεγάλη απόφαση.

Στα εξωτερικά ιατρεία του «Αγίου Ανδρέα» η κατάσταση ήταν αδιανόητη. Είχε καταφέρει να σβήσει κάποιες από τις μνήμες των ράντζων, των αλαφιασμένων γιατρών και νοσηλευτών που τρέχουν να υπερβούν τις ανθρώπινες δυνατότητες, για να περισώσουν ένα εγκαταλειμμένο σύστημα υγείας, των ζώων που κρέμονται από μια κλωστή, έρμια της πολιτικής αδιαφορίας, ασχετοσύνης ή σκοπιμότητας.

«Πυρετό; Εμετούς;». Τα χέρια του νεαρού γιατρού χοροπηδούν στην κοιλιά του Δημήτρη κι αυτός χοροπηδά από τον πόνο. Αίμα, ακτινογραφία, αναμονή. Η ώρα περνά αργά και βασανιστικά, δυσανάλογα προς τον κόσμο που σφηνώνεται ανάμεσα σε ράντζα και συγγενείς – τι κρίμα που αυτός δεν έχει κάποιον να τον μετακινήσει γρηγορότερα, να πάει να ρωτήσει, να κάνει αυτά που θα έπρεπε να προβλέπονται για κάθε πολίτη τελοσπάντων.

Δεύτερος γιατρός πάνω από την κοιλιά του, το στήθος του, την πλάτη του. Δε φαίνεται κάτι στην ακτινογραφία, αλλά δεν μπορούν να είναι και σίγουροι. Σκωληκοειδίτιδα; Όχι, δεν έχει βγάλει... Αλλά μάλλον δεν είναι... Εισαγωγή! Όχι, αυτό δε θέλει να το ξαναζήσει... Απόγνωση... Αν είχε λεφτά θα πήγαινε σε ιδιωτικό. Αλλά μήπως είναι και το ίδιο; Από το μυαλό του περνάνε αστραπιαία εξαγγελίες, πολιτικές κόντρες, φράσεις κλισέ... «Στόχος είναι η απαξίωση. Στόχος είναι η ιδιωτικοποίηση της υγείας», θυμήθηκε τις φράσεις ενός νεαρού γιατρού που φώναζε οργισμένος στην τηλεόραση. Ποιος να σε καταλάβει, αγόρι μου... Αν δεν το ζεις, αν δεν ξέρεις, δεν καταλαβαίνεις. Και να ξέρεις, όταν είσαι νέος, θα φωνάξεις. Όταν είσαι εκεί, θα φωνάξεις. Μετά θα φύγεις και θα πεις δε βαριέσαι. Μέχρι να ξανάρθεις.

Θυμήθηκε τα δικά του νιάτα. Τη δικτατορία, τη μεταπολίτευση... Έτσι ήταν κι αυτός, δυναμικός και οργισμένος. Αλλά μετά ηρέμησε. Απογοητεύτηκε. Συμβιβάστηκε.

Τέσσερις. Ο τραυματιοφορέας σπρώχνει το φορείο του έξω από το Νοσοκομείο. Ήρθε το ασθενοφόρο. Ασθενοφόρο; Παθολογική δεν του είπαν; Η Παθολογική είναι σε άλλο Νοσοκομείο! Το κρεβάτι του κυλά μέσα στο ασθενοφόρο. Δίπλα του μια γυναίκα με ορό κάθεται και περιμένει να ακολουθήσει την ίδια οδό. Αν ήταν δυνατό, θα μεταφέρονταν και πέντε-πέντε, για να φτάσουν τα ασθενοφόρα. Δεν πειράζει, σκέφτεται, με ένα αδιόρατο χαμόγελο να εμφανίζεται στο

ταλαιπωρημένο από τον πόνο πρόσωπό του. Ο πατέρας μου μεταφέρθηκε στα χέρια στα βουνά της Πίνδου, ας μην έχω παράπονο εγώ.

Οι καιροί αλλάζουν, τα νοσοκομεία αλλάζουν, τα ράντζα της Παθολογικής παραμένουν πάντα ίδια. Ναι, εκείνα που καταργήθηκαν με υπουργικές εξαγγελίες πριν μερικά χρόνια. Αυτά που βρίσκει πάλι μπροστά του να του ξυπνάνε εφιάλτες. Στο «Θώρακος» τον βρήκε το πρωί. Ο πόνος επιδεινώθηκε. Μέσα σε μερικές ώρες επισκέφθηκε με ασθενοφόρο μια φορά το «Ρίο», για να τον ξαναδεί Χειρουργός, και μια φορά τον «Άγιο Ανδρέα», για να τον δει Καρδιολόγος. Ας όψεται η ρημάδα η καρδιά του, που βρήκε την ώρα να τρεμοπαίξει άρρυθμα και βασανιστικά. Και αυτός είναι τυχερός. Στο διπλανό του ράντζο είπε το τελευταίο αντίο στον κόσμο της εικόνας ένα παιδί που πήρε μεγαλύτερη δόση απ' ό τι συνήθως. Τον αποχαιρέτισαν δυο νεαρά κορίτσια, μια γιατρίνα και μια νοσηλεύτρια, που έτρεχαν επί δύο ώρες μήπως και τον σώσουν. Αλλά ήταν άτυχος. Βάρυνε και χρειάστηκε επείγουσα αιμοκάθαρση. Και αυτή γίνεται μόνο στο «Ρίο». Δεν πειράζει, κανενός η εικόνα δε θα χαλάσει· ένα πρεζόνι ήταν άλλωστε. Κι αν ήταν να νοιαστεί κανένας, θα είχε νοιαστεί πολύ νωρίτερα.

Οι γιατροί περνούν ξανά και ξανά. Βιαστικά και αγχωμένα. Μια νοσηλεύτρια περνά με ένα ολόκληρο κουτί από ενέσεις που εκκρεμούν. Τόσοι είναι, τόσο προλαβαίνουν. Όχι. Προλαβαίνουν περισσότερο απ' όσο είναι δυνατό. Σε πείσμα αυτών, που το σπίτι τους και το «μαγαζί» τους δε θα το εγκατέλειπαν στο έλεος του Θεού, όπως κάνουν με αυτά που δεν τους ανήκουν και υποτίθεται ότι υπηρετούν.

Ευθύνη; Ευθιξία; Ο Δημήτρης έχει ξεχάσει πια τον πόνο του, έχει ξεχάσει τις υποσχέσεις για ένα κρεβάτι μετά τα - υψηλού πάντα ρίσκου και εξ ανάγκης - εξιτήρια, έχει ξεχάσει τη μοναξιά του και χαμογελάει. Δεν ξέρω αν θα βγω από εδώ μέσα. Το σίγουρο είναι ότι δε θα βγω από εκεί έξω...